

beide Sagen og bringe den i et andet Spor, om det maatte være nødvendigt.

Hovedsagen til, at Finans-Behandlingens hidtildags har været saa lang, har været den, at Sagen er kommet til os i en ubearbejdet Skikkelse. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod nogen Mandes Villie; jeg troer, at Enhver har gjort hvad han formaaede, men det, at overlevere Thinget en Finanssag vel bearbejdet, er ikke let. Der kommer endnu een Ting til, som har virket til at gjøre vor Finansbehandling vanskelig, og det er den, at der, med al den Tillid, vi have havt til Ministeriets enkelte Personligheder, dog — lader os sige det aabenhjertig — ikke har været den Tillid mellem Ministeriet og Thingets Fleertal, som gjør, at Sager af den Art gaae let igjennem. Vi have hele Tiden befundet os lige over for Ministeriet i en vanskelig og falsk Stilling; idetmindste har jeg for min Part, uagtet jeg har holdt paa Ministeriet, og vilde holde paa hvilket som helst Ministerium, saa længe jeg kunde, fordi den ydre Stilling kræver det, dog ingenlunde kunnet bifalde meget af det, der er skeet med Hensyn til Forholdene i Indlandet.

Der er endnu en Grund, hvorfor vi maae ønske at komme til at behandle Finansloven offentlig saa tidligt som muligt. Der er nemlig ved et Valg her i Landet brugt Udtryk, som ogsaa lære os, at den offentlige Behandling er vigtig. Jeg skulde ikke have bragt det frem, men det er en Ministers Ord, jeg citerer; der er sagt: „Kongen staaer som Borgen for os“, men han attraaer vistnok, saavidt jeg har forstaaet hans Throntale, at høre Folkets Duffer, og jo før han hører dem desbedre er det.

Krieger: Hvis der er anført — hvad jeg ikke vil negte — forffjelligartede Grunde for at forkaste den Fremgangsmaade, der tidligere er benyttet, da er det vistnok uimodsigeligt, at der er anført ikke mindre forffjellige Grunde for at beholde den, og at navnlig den ærede Rigsdagsmand, som nu fatte sig, i sit sidste Foredrag næsten ganske har forladt den Hovedgrund, som han i sit første Foredrag opstillede. Derfor vil jeg ogsaa forlade denne og holde mig til det almindelige Spørgsmaal,

afseet fra de særlige politiske Grunde, som efter min Mening tale imod at henvise Sagen umiddelbart til 1ste Behandling. Det er bleven erkendt af den ærede Rigsdagsmand, at Finansministeren paa det første Forhandlingsstadium omtrent var den eneste Mand (Tscherning: Ikke erkendt, jeg har kun paaberaabt mig, at det er sagt) — det er i al Fald da ikke modsagt, at Finansministeren var den Æneste, der var inde i det forelagte Budget, og der er i Forbindelse hermed spurgt, om det da ikke var godt, at han holdt en Forelæsning for os, for at vi kunde lære noget af den. Jeg svarer dertil, at den ærede Minister jo allerede har holdt een Forelæsning, men selv afseet deraf, mener jeg, at Forelæsningsformen i hvert Fald ikke er den rette og ei heller den ønskeligste. Jeg mener, at her er Spørgsmaal om Forhandlinger af en anden Natur, og jeg mener, at det er af megen Vigtighed og har stor Indflydelse paa hvad Finansministeren siger, at han veed, hvem han staaer ligeoverfor her i Salen. Dersom det altsaa — med al Agtelse for de Medlemmer, der fra tidligere Arbejder i Finanscomiteen kunne være mere inde i Sagen end andre, — maa erkendes, at det er saa godt som physisk umuligt i nogen betydelig Grad at sætte sig ind i Finansforslaget, ifald det strax og inden megen kort Tid kom til første Behandling, saa er det soleklart, at man paa den Maade ikke kan føre den Control med Finansministeren, som man bør, naar Sagen gaaer til første Behandling. Virkningen af, at Sagen gaaer directe til 1ste Behandling, vil, — dersom jeg herom reentud skal udtale min Overbevisning — være den, at man fritager Finansministeren for en ansvarlig og betydningsfuld Forhandling, fordi den Forhandling, som paa den Maade kan komme istand, umulig kan være tilstrækkelig grundig; og skal jeg reent ud sige min Mening, om der vindes mere Tid ved den ene eller den anden Fremgangsmaade, saa er det ved den af mig antydede; thi ved at lade Sagen strax komme til 1ste Behandling, bevirker man kun, at Mange derved afholdes fra at tage Deel i Forhandlingerne, og at det bliver gjort umuligt paa nogen indtrængende Maade at deeltage i dem, et Resultat, som fra